

hosty, případně podpachtýřem, je otázka týkající se věcné opodstatněnosti nároku souzeného smluvním soudem, tedy věci samé a rekursní soud právem neřešil otázku onu podle toho, co bylo řečeno. Je nesprávný názor dovolacího rekurenta, že smluvčí soud je povolán určit jen výši škody, o které jest mezi stranami nesporno nebo jinak (na př. sporem) již uznáno, že jde o škodu způsobenou honbou nebo zvěří. Podle § 46 druhý odstavec čes. hon. zák. rozhodne smluvčí soud, nedojde-li mezi stranami k narovnání, o tom, má-li se dáti náhrada a jaká. Rozhodne tedy nejen o výši škody, nýbrž i o tom, zda náhrada přísluší, tudíž když na to přijde, také o tom, zdali nastalá škoda je škoda, způsobená honbou nebo zvěří. Rozhodnův i tuto otázku, pokud se týče přiznav náhradu za poškozené stromy jako náhradu za škodu způsobenou honbou, smluvčí soud nepřekročil meze své pravomoci a rekursní soud právem nezrušil výrok smluvčího soudu z uvedeného důvodu. Honební zákon ani v § 46 ani jinde nepředepisuje odůvodnění výroku smluvčího soudu a neprávem vytýká dovolací rekurent, že nález smluvčího soudu nebyl zrušen pro nedostatek odůvodnění.

Rozhodnutí nejvyššího soudu ze 7. července
1932 R I 533/32/1. J. K.

Zrušení spoluvlastnictví; význam nynější agrární krise.

Sporné strany jsou spoluvlastníky reality. Vedou současně spor o rozlukou manželství.

Manžel podal předmětnou žalobu na zrušení spoluvlastnictví, a to prodejem soudní dražbou a rozdělením výtěžku. Manželka namítla mimo jiné, poukazujíc na pokles cen hospodářských plodin a nynější agrární krizi, že tedy zrušení spoluvlastnictví žádáno jest v nečas.

Žalobě bylo všemi instancemi vyhověno; nejv. soud vyslovil se o zmíněné námitce takto:

Neobstojí ani výtku rozporu se spisy (§ 503 č 3 c. ř. s.). Odvolací soud sice uvádí v důvodech, že ani odvolatelka nemůže tvrditi, že brzy pomine hospodářská krise a jest i pravda, že dovolatelka naopak tvrdila, že se brzy zlepší hospodářské poměry; než přesto nelze mluvit o rozporu se spisy, poněvadž okolnost, zda dovolatelka to tvrdila, čili nic, je vedlejší, rozhodným je pouze, zda krise skutečně je pouze přechodní a brzy pomine a důkaz toho, jak nižší soudy zjišťují, podán nebyl.

I právně jest spor správně rozhodnut (§ 503 č. 4 c. ř. s.). Podle § 830 obč. z. může každý spoluvlastník nemovitosti žalovati na zrušení spoluvlastnictví, nesmí se tak díti však nečas nebo ke škodě ostatních spoluvlastníků.

Slovo »n e v č a s« znamená pomíjející překážky rázu objektivního (rozh. č. 2960, 101, 1187, 4553, 5764, 5231 sb. n. s.)

a »u j m a« značí škodu rázu objektivního, je-li toliko přechodná, pomíjející (rozh. 2960, 7391, 2942 sb. n. s.). Nynější krize agrární jest však vleklou, není, jak nižší soudy zjistily, jisto, kdy pomine a zda se poměry nezhorší ještě více a proto nelze ji pokládati za zjev toliko přechodný, v dohledné době odstranitelný a nemůže proto takováto krize, postihující veškeré národní hospodářství, odůvodniti nečasnost zrušení společenství nemovitostí. Ujma pak csobní, která snad stihne žalovanou tím, že bude míti zhoršenou situaci při dobývání vyživovacích nároků, není též rázu přechodného, ta stihne žalovanou vždy, ať se nemovitost společná prodá kdykoliv (srov. rozh. 1438 a 3926 sb. n. s.). Není tedy dovolání opodstatněno v žádném směru.

R o z h . n e j v . s o u d u z 2. VI. 1932 Rv II 269/31-1.

J. Valeček.

Exekuci k dobytí výživného nelze zpravidla odložit.

(Srov. rozhodnutí sb. n. s. čís. 10073 a 10389, pak čís. 11492.)

Z o d ů v o d n ě n í nejvyššího soudu: Rekurent odporuje naříkanému usnesení z toho důvodu, že rekursní soud změnil usnesení prvního soudu, jímž byl povolen odklad exekuce až do pravoplatného skončení sporu o opoziční žalobě pod C VI 1510/31, zahájeného u okresního soudu v P. a vytýká rekursnímu soudu, že nezjistil konkrétní okolnosti, zda na straně rekurenta bylo nebezpečí nenahraditelné nebo těžce napravitelné újmy majetkové, — leč činí tak neprávem.

Při rozhodování o návrhu na odklad exekuce nutno soudu podle § 44 ex. ř. přihlížeti též k věcným podmínkám návrhu, a to jednak po stránce pozitivní, zda s počtím exekuce nebo pokračováním v exekuci není spojeno pro navrhovatele — povinného — nebezpečí nenahraditelné nebo těžce napravitelné m a j e t k o v é ú j m y, jednak po stránce negativní, zda odkladem exekuce nebude ohroženo u s p o k o j e n í nároku vymáhajícího věřitele. Soud tedy musí dbáti zájmů obou stran vzájemně se křížujících, a to podle volné úvahy.

Tak tomu také skutečně bylo v souzeném případě. Rekursní soud měl pro své rozhodnutí dostatečný skutkový podklad již ve spisech, neboť z exekučního návrhu jde najevo, že se vede exekuce o **v ý ž i v n ě**, vymáhající straně pravoplatně přisouzené.

Z povahy výživného již vyplývá, že má sloužiti ke krytí životních potřeb dítěte, jeho fyzické existence, zdraví a vzdělání, tedy vesměs okolnosti, před nimiž nebezpečí případné majetkové újmy na straně povinného musí ustoupiti do pozadí. Odkladem exekuce v takovémto případě byla by vymáhající straně způsobena nenapravitelná škoda na životních zájmech a právem dovodil rekursní soud, že zájem vymáhajícího věřitele je tu mocnější než zájem